

[Østergaard.]

ligesom andre skatteydere har lov og ret til at fradrage deres form for kirkeskat ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Når denne urimelige bestemmelse hidtil har været ret ukendt, skyldes det sikkert den omstændighed, at både de lokale ligningsmyndigheder og endogså regnskabskonsulenter i ret stor udstrækning simpelthen har fradraget frimenighedernes menighedsudgifter ligesom andre kirkeskatter, men frimenighederne har altså ikke denne ret. Det er bl. a. klart og tydeligt tilkendegivet i en skrivelse af 21. december 1952 fra statens ligningsdirektorat til Holstebro skattekontor, og det er også fastslået i år af de ligningsembeds mænd, der i januar måned rejser landet rundt for at vejlede de lokale ligningsmyndigheder.

Jeg ved godt, at frimenighederne står udenfor folkekirken og derfor ikke er underkastet offentligt tilsyn af nogen art, men det betyder jo ikke, at frimenighederne indtager en sekterisk særstilling. Tværtimod, frimenighedernes lære afviger ikke fra folkekirken, og dette viser sig også ved, at frimenighederne i reglen får deres præster fra folkekirken, og omvendt, at præsterne også går fra menighederne til folkekirken, og forholdet er endda ordnet således, at præsternes tjenesteår i frimenighederne tæller med i vedkommende præsters embedsmæssige anciennitet, og for nogle år siden blev der for valg- og frimenigheder oprettet en pensionsordning, der er understøttet af staten. I disse eksempler ligger dog en indirekte anerkendelse af tilhørsforholdet. Derimod bekoster frimenighederne selv alt vedrørende deres gudsdyrkelse, altså bortset fra statsstøtten til pensionskassen, og det er for medlemmerne i reglen omkostninger, der ligger en del over kirkeskatten, da det oftest er talmæssigt mindre kredse, der samles i frimenighederne. Men der er ingen rimelighed i, at frimenighederne med de forholdsvis store menighedsudgifter yderligere belastes med, at medlemmerne ikke må fradrage bidraget ved opgørelsen af indkomsten. Den særstilling, at frimenighederne ikke belaster de offentlige kasser, bør ikke ligefrem straffes, som tilfældet er, således som bestemmelsen er nu. Men ekstra urimeligt bliver forholdet i sammenligning med de såkaldte anerkendte trossamfund her

i landet; det drejer sig om de romersk-katolske, de græsk-katolske, de reformerte, metodisterne, det svenske kirkesamfund, jøderne og baptisterne. Disse trossamfund har en lære, der afviger ret væsentligt fra folkekirken, men dog har de lov til at fradrage deres bidrag. Der findes 13 frimenigheder spredt ud over landet med et medlemstal af 6 800, og det vil svare til ca. 5 000 skatteydere. Der er således et stort antal borgere, som er interesserede i, hvordan finansministerens svar vil falde ud.

Finansministeren (Kampmann): Til grundelse af ligningsdirektoratets stilling til dette spørgsmål kan jeg give den ærede spørger følgende oplysninger. I henhold til bestemmelsen i statsskattelovens § 6, stk. 1 d, om fradrag af skatter og afgifter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan bl. a. fradrages de af den pågældende skatteyder udrede kirkeskatter. Ved en række kendelser af landsskatteretten er denne bestemmelse fortolket således, at bidrag, der pålignes medlemmerne af her i landet anerkendte trossamfund, tillades fradraget ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er i denne bestemmelse om de anerkendte trossamfund, spørgsmålets kerne ligger, som jeg også hører den ærede spørger er klar over. Når landsskatteretten ikke har fundet hjemmel til også at indrømme fradrag for bidrag til frimenigheder, der ikke hører til de anerkendte trossamfund, skyldes det, at sådanne bidrag ikke kan sidestilles med de i statsskattelovens § 6, stk. 1 d, anførte fradragsberettigede skatter og afgifter, idet bidraget ikke er pålignet af offentlig myndighed og ikke kan gøres til genstand for inddrivelse ad retslig vej. Den af statens ligningsdirektorat truffne bestemmelse om, at fradrag ikke kan indrømmes for disse bidrag, støtter sig altså helt på landsskatterettens fortolkning af statsskatteloven på dette punkt, og man kan efter min mening ikke rette nogen anke mod ligningsdirektoratets bestemmelser, der som nævnt helt bygger på de kendelser, der er truffet af landsskatteretten. Skal dette punkt ændres — og jeg synes nok, at det spørgsmål, der her er stillet, kan give anledning til overvejelse i den retning — må man enten ændre loven, eller også kan man overveje eventuelt at anlægge sag ved de ordi-